

Lekció: Jn 3,22-36; Textus: Jn 3,30: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Az újesztendőben változáson kell átmennie az életünknek. Nélkülözhetetlen, hogy változások legyenek. 2026 mozgalmas év lesz minden szempontból: országgyűlési választások és közegyházi választások is lesznek. A változások lehetnek családjainkban is: gyermekszületések, óvoda, iskolakezdések, munkába való visszaállás stb. Egyénileg is sok változásra okot adó helyzet lehet: munkahelyváltás, nyugdíjba vonulás, egyetemre jelentkezés vagy első munkahelyekre belépés, fiatalabbaknak felvételi és konfirmációs időszak. Ezek pedig még csak a belátható változások, amelyek részei az életünknek, de ki tudja mennyi minden vár ránk globálisan és személyesen, amely majd meghatározza az életünket.

Egy változás azonban mindezek felett van és a leginkább szükséges: „*Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem*”. Keresztelő János mondatai ezek, nem valaminek a kezdetén, hanem valaminek a végén. **Krisztusnak kell növekednie, nekünk pedig kisebbé lennünk, ez pedig egy nélkülözhetetlen változás.**

Azonban ezzel a változással szemben lázad az ember élete, szíve, gondolkozása, ahogyan János tanítványai is lázadnak ellene. Miért? **A növekedés az életnek a jele.** Legyen szó a természetről egy növény esetében, vagy egy emberről, magzatról egészen a felnőtt koráig betöltő emberről, legyen szó gazdaságról vagy vagyonról, a növekedés mindenhol az életnek és a jövőnek, a teljesítőképességnek a jele. Amikor pedig valami vagy valaki sorvad, kisebb lesz, ritkul, akkor épp ennek az ellentéte tárul elénk. „*Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem*” **Ez a változás életellenesnek tűnik, amely ellen lázad az ember szíve.** Nem véletlen az, hogy az újév kezdetén annyian fogadkoznak, hogy mit és hogyan fognak megváltoztatni az életükben, hogy ne sorvadás, hanem élet és megújulás történjen. Azonban az emberi törekvések ideig-óráig tartósak csak. Az ember lázadásának a következménye, hogy már nem tud mit kezdeni az elmúlással, a kisebbé válásával, bármennyire is szeretne nagy és dicsőséges lenni. Ezért lázad, bár hasztalan és erőtlen lázadás ez, de mégis lázad Krisztus nagyobbá, saját magunk kisebbé válása esetén. **Addig nem is tud és akar megváltozni az ember szíve, amíg nem az evangélium változtatja meg, szabadítja fel.**

Keresztelő János nem egyfajta lemondással konstatálja mindezt, hanem a 29. vers végén ezt olvastuk: „*Ez az örömöm lett teljessé*”. **János öröme abban gyökerezett, hogy tudta – Isten szolgálatáért él.** Ezért különült el a pusztában, ezért keresztelte meg a hozzá megtérő bűnösöket, ezért szólított fel hatalmast és előkelőt, egyszerűt és közrendűt, hogy térjen meg, mert elközelített az Isten országa. Mindezekkel járó szabályokat, alternatív életet, különiséget is vállalta szolgálatában. A többi evangéliumban látjuk, van ebben vívódás, van ebben kétség is, nem csak sziklaszilárd hit. János azonban summázza Keresztelő életét az evangéliumában. Aki egyszer csak megpillantotta és megismerte azt, aki mindennek értelmet ad: Krisztust –, „*Íme, az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit!*” (Jn1,36) **Keresztelő János számára tehát az öröm forrása nem a folyamatos megújulás és az abba való kiteljesedés, hanem a Krisztus növekedése és az ő egyre kisebbé létele.**

Láthatjuk tehát, hogy a megújulás és legfőbb változás nem az emberi akaraton és igyekezeten múlik, hanem azon, hogy megismered-e a Szabadítót, **akiben a hatalmas Isten kisebbé lett, hogy mi ne zsugorodjunk tovább, végül eltűnve, hanem éljünk, elevenen és növekedve. Az örömünk azon múlik, hogy megismerjük-e Krisztust, akiben az örökkévaló Isten belépett a mi múlandó időkeretünkbe, hogy mi kilépjünk a múlandóságból és örökkévalóvá váljunk.** János látja ezt az Istent, ezáltal pedig tud és akar kisebbé lenni, hogy Ő növekedhessen. **Csak az a szív nem fog lázadni ez ellen a változás ellen, akinek már Isten szeretete átformalta azt.**

Mert akiben Isten már elvégezte ezt a szívcsereét, annak nélkülözhetetlenné válik az életében, hogy minél inkább növekedjen a Krisztus, ő pedig kisebb legyen. Tom Blackabynek van egy mondata, ami ezt emeli ki: „*A világnak nem arra van szüksége, hogy lásson keresztyéneket Istenért/Krisztusért cselekedni. A világnak arra van szüksége, hogy lássa Istent/Krisztust cselekedni az embereken keresztül.*” Ehhez azonban az kell, hogy folyamatosan megtanuljunk kisebbé válni, hogy az Ő dicsősége, nagysága és hatalma egyre nagyobb legyen az életünkben.

A tanítványok itt a félelmükkel mennek Jánoshoz: Mi lesz velünk? Mi lesz az életünkkel? Elvonatkoztatva attól a kérdéstől, hogy ez Jézussal szemben hangzik el, a válasz számunkra is érthető lesz. Természetes, hogy aggódtok az életetek felől, mert olyan dolgok fognak megváltozni, amelyek számotokra fontosak és meghatározók. **Isten azonban a változásban is Úr – mindenkifelett.** Semmit sem szerezhetsz az ember, ha nem a mennyből adatott neki – mondja János. Ez pedig igaz a változásokra előre tekintő ember – a mi életünkre nézve is. **A félelemeink megkötöző ereje helyett figyeljünk a**

szabadító Istenre, aki Fiának adott már mindent. Hogy tud növekedni a Krisztus és én kisebbé lenni? **Legyen bennünk egyre kisebb a félelem és növekedjen a hit és a bizalom Krisztusban**, akié minden hatalom és bátran tegyünk bizonyosságot arról, hogy a mi életünk nem politikai hatalmak, nem világrendű események összefüggésében gyökerezik, hanem Jézus Krisztusban. Azért nélkülözhetetlen változás ez, mert az életünknek egyre több félelmét, torz vágyát és gondolatát át kell formálnia Isten evangéliumának. *„Mert aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”*

Ebben pedig kulcs az imádság. Jézus engedelmességének a forrása az Atyával való szüntelen, intenzív kapcsolatból fakadt, melyre egyik legfontosabb eszköze az imádság volt. 2026 Református Egyházunkban az imádság éve lesz, közvetve gyülekezetünk missziós munkaterve is az imádság, az Isten akaratának elkérésére irányul. Az imádság több mint monoton beszéd Istenhez a szívünket érintő kérdések körül. Az imádság több mint napi rutinnal elvégzett kegyes feladat. **Az imádság örömforrás, az imádság a Krisztussal való találkozás megszentelt ideje. Az imádság egy tér és idő arra, hogy valósággá váljon: Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.** Egyre több mindenben Őt magasztaljuk, valljuk meg erejét és hatalmát és egyre kevésbé mi legyünk a középpontban, a problémáink és a világban történő változások. Az imádságban az én szívemnek félelmeit és torzulásait elé vihetem, hogy az Ő szeretete nagyobbá váljon az aggodalmaimnál és sóvárgásomnál, hogy aztán az imádságból kilépve a szavainkban és tetteinkben, szolgálatunkban egyre nagyobb legyen Krisztus és mi egyre kisebbé. **Erősítsen ebben a változásban, a legfontosabb változásban az úrvacsorai közösségünk! Ámen!**